

PRVÁ KAPITOLA

*Seebühl pri Bühlskom jazere / V tábore je ako v úli /
Autobus s dvadsiatimi novými / Lokne a vrkoče /
Smie dieťa odhryznúť nos druhému dieťaťu? / Anglický kráľ a jeho
astrologický dvojník / Ako ťažko je dostať vrásky od smiechu*

Poznáte vy vôbec Seebühl? Horskú dedinku Seebühl? Seebühl pri Bühlskom jazere? Nepoznáte? Zaujímavé. Kohokoľvek sa spýtam, nikto nepozná Seebühl! Zrejme Seebühl patrí k miestam, čo poznajú len ľudia, ktorých sa nespytujem. Ani by som sa nečudoval. Také čosi sa stáva.

Nuž ak nepoznáte Seebühl pri Bühlskom jazere, nemôžete poznať ani letný tábor v Seebühle, do ktorého cez prázdniny chodievajú dievčatá. Škoda. Ale zato nič. Tábory sa ponášajú na seba ako bochníky chleba alebo psie fialky; kto pozná jeden, pozná všetky. A kto ide popri nich, môže si myslieť, že sú to obrovské včelie úle. Hučia smiechom, krikom, šepotom i chichotom. Takéto tábory sú úľmi detského šťastia a radosti. A keby ich bolo neviem koľko, nikdy ich nebude dosť.

Pravda, večer si zavše sadá na peľasť v spálni sivý piadimužík túžby po domove, vytiahne z tašky sivý počtový zošit so sivou cezruzkou a s vážnym výrazom tváre spočítava detské slzy vôkol seba, vyplakané i nevyplakané.

Ale ráno po ňom neostane ani stopy! Štrngajú hrnčeky na mlieko a malé ústočká opreteký melú. Potom sa krdle detí vrhajú do studeného, flaškovozeleňého jazera, šplechocú, vrieskajú, výskajú, jasajú od radosti a plávajú alebo sa tak aspoň tvária.

Tak je to aj v Seebühle pri Bühlskom jazere, kde sa začína príbeh, ktorý vám chcem vyrozprávať. Je to trošku zamotaná história. Miestami budete musieť dávať poriadny pozor, aby ste všetkému presne a dôkladne porozumeli. Pravda, spočiatku sa to vyvíja ešte celkom pekne. Zamotané to bude až v ďalších kapitolách. Zamotané i dosť napínavé.

Teraz sa všetky dievčatá kúpu v jazere a najväčšmi ako vždy vyčíňa deväťročné dievčatko, ktoré má plnú hlávku kučier a nápadov a volá sa Lujza, Lujza Pálffyová. Je z Viedne.

Od kuchyne zrazu zaznie úder gongu. Potom druhý a tretí. Deti a ich vychovávateľky, ktoré sa ešte kúpu, vyliezajú na breh.

„Gong platí pre všetky!” volá slečna Ulrika. „Áno, i pre Lujzu!”

„Veď už ideme!” volá Lujza. „Starý človek nemôže letieť ako rýchlik!” A už naozaj prichádza.

Slečna Ulrika zaháňa celý džavotajúci krdeľ do husinca. Ach, nie do husinca – do domu. Presne o dvanásť je obed. A potom zvedavo očakávajú popoludnie. Prečo?

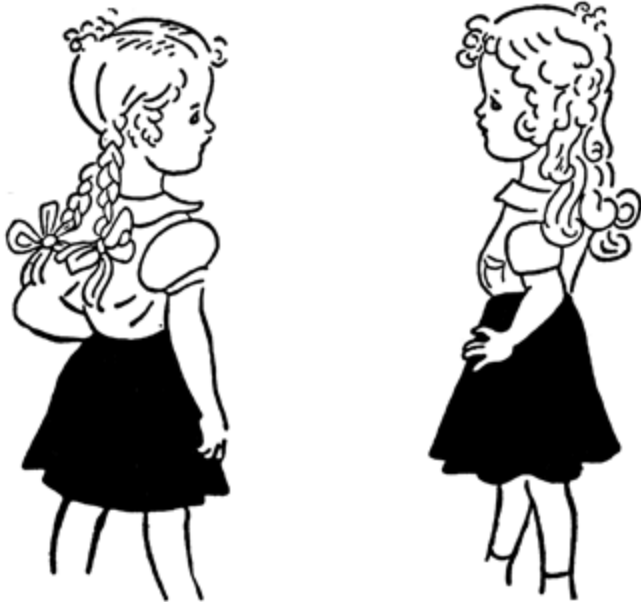
Popoludní má prísť dvadsať „nových“. Dvadsať dievčatiek z južného Nemecka. Budú medzi nimi i afektované slečinky? Alebo klebetnice? Azda „veľké dámy“ trinásť, ba až štrnásťročné? Donesú nejaké zaujímavé hračky? Možno budú mať aj veľkú nafukovaciu loptu! Trúdina lopta je celkom vyfučaná. A Brigita im svoju nevyberie. Zamkla si ju do skrine. A dôkladne. Aby sa jej nič nestalo. Aj to sa stáva.

Nuž popoludní stoja Lujza, Trúda, Brigita a ostatné deti pri veľkej, dokorán otvorenej železnej bráne a s napätím očakávajú autobus, čo má doviezť nové deti z najbližšej železničnej stanice. Ak prišiel vlak načas, mali by byť vlastne...

Vtom čosi zatrúbi! „Idú!“ Po ulici prichádza omnibus, opatrne zabočí do vchodu a zastane. Vystúpi z neho šofér a usilovne vykladá jedno dievčatko po druhom. Ale nevykladá len dievčatá, ale aj veľmi pestrý náklad – kufre a tašky a bábiky a košíky a trúbky a plyšových psíkov a kolobežky a dáždničky a termosky a pršiplášte a plecniaky a stočené vlnené deky a obrázkové knižky a torby na zbieranie rastlín a sieťky na motýle.

Nakoniec sa vo dverách zjaví dvadsiate dievčatko so svojim batôžkom. Stvoreniatko s vážnym výzorom. Šofér k nemu pohotovo vystiera ruky.

Malá zavrtí hlavou, až jej oba vrkoče lietajú sem a tam. „Nie, ďakujem!“ povie zdvorilo, ale rozhodne, a zlieza pokojne a isto zo schodíka. Keď zide, s rozpačitým úsmevom sa obzerá okolo seba. Zrazu vyvalí oči od údivu. Nespúšťa oči z Lujzy. A teraz i Lujza vyvaľuje okále. Naľakane zíza novému dievčatku do tváre.

Ostatné deti a slečna Ulrika si zmätene vymieňajú pohľady. Šofér si posunie čiapku do tyla, poškrabe sa za uchom a zabudne zatvoriť ústa. Čo sa stalo?

Lujza a nové dievčatko sa podobajú ako vajce vajcu! Hoci jedna má dlhé lokne a druhá tuho zapletené vrkoče – iného rozdielu medzi nimi niet!

Vtom sa Lujza otočí a beží do záhrady, ani čo by ju prenasledovali levy a tigre.

„Lujza!“ volá za ňou slečna Ulrika. „Lujza!“ Potom pokrčí plecami a konečne zavedie dvadsať nových dievčat do budovy. Posledné ide malé vrkočaté dievčatko, neisto a s nekonečným údivom.

Správkyňa pani Mutesiusová sedí v kancelárii a radí sa so starou, energickou kuchárkou, čo variť v nasledujúce dni.

Vtom ktosi zaklope. Vstúpi slečna Ulrika a oznamuje, že nové dievčatá prišli zdravé, veselé a v plnom počte.

„Výborne. Ďakujem.”

„Ale chcela by som vám niečo...”

„Prosím?” Zaneprázdnená správkyňa na okamih na ňu pozrie.

„Ide o Lujzu Pálffyovú,” začína slečna Ulrika. „Čaká vonku pred dvermi...”

„Sem s tým šidlom!” Pani Mutesiusová sa mimovoľne usmeje. „Čo zas vyparatila?”

„Tentoraz nič,” vraví vychovávateľka. „Len...”

Opatrne otvorí dvere a zavolá: „Poďte sem obidve! Nemusíte sa báť!” Dievčatá vojdú do kancelárie. Zastanú ďaleko od seba.

„Tie priniesol jeden bocian!” zamrmle kuchárka.

Zatiaľ čo pani Mutesiusová s údivom hľadí na deti, slečna Ulrika vraví: „Tá nová sa volá Lota Körnerová a prichádza z Mníchova.”

„Ste príbuzné?”

Dievčatá zavrtia nepatrne, ale rozhodne hlavou.

„Dodnes sa ešte nikdy nevideli!” vraví slečna Ulrika. „Čudné, však?”

„Prečo by to bolo čudné?” spytuje sa kuchárka. „Ako sa mali vidieť, keď je jedna z Mníchova, a druhá z Viedne?”

Pani Mutesiusová vraví prívetivo: „Dievčatká, ktoré sa na seba tak ponášajú, budú iste dobrými priateľkami. Nestojte pri sebe tak cudzo, deti moje! Poďte a podajte si ruky!”

„Nie!” vykrikuje Lujza a skríži si ruky za chrbtom.

